

Tar hemlösas parti med underbar spelglädje

"Ett annorlunda liveband med musiker i hemlöshet, utsatthet eller bara musiker i största allmänhet."

Så beskriver sig Dom Fläckfria. De spelar egna låtar med egna texter bland annat "Sånger från akutboendet". Våra recensenter Elinor, som såg bandet för första gången och Eva, som sett dem flera gånger sjöng med och hoppas på flera spelningar.

Jag klev in på ett litet ställe som kallas [Dynamo](#) på Södermalm i Stockholm. Jag hade ingen aning om vad jag skulle förvänta mig, men det blev ännu bättre än jag trodde. Det var mysigt, charmigt och ombonat. Turkosa väggar och kitschigt möblerat. Jag var där för att se och lyssna på [Dom Fläckfria](#).

Det jag noterade först var en tjej som introducerade sig som **Alex**. Hon hade en maffig blåsa med paljetter. Hela hon var raffinerad. Sedan började bandet lira. Man kunde känna doften av 70-tal och svensk progg när den är som bäst, jag hade hamnat på rätt ställe. När Alex pratade emellan låtarna kände man av södersnack. Det var aktuella ämnen bandet tog upp i låttexterna som hemlöshet och missbruk. De båda gitarristerna kunde sitt spelande och de akustiska gitarrerna lät som elgitarrer. Snyggt. Bra tryck från hela bandet i musiken!

Den som gav mest avtryck hos mig var sångerskan Alex. Hon kom dit med sin paljettklänning och med sin urkraft och en pipa som liknade en ung **Tina Turner**.

Med sina texter står Dom Fläckfria upp för dom svaga. De tar den hemlöses parti och allt detta gjorde de med bravur. Det kändes äkta och okonstlat. Det blev ett uppvaknande och man förstod allvaret samtidigt som det var underhållande. Texterna var verklighetsanknutna. Man kunde leva sig in i dom.

Jag hoppas få se mer av Dom Fläckfria och att dom sprider sin

musik så att andra får lyssna och njuta lika mycket som jag gjorde.

En åtta av tio. Det var som sagt bra tryck rent musikaliskt. Men de kan bli ännu bättre om bandet får spela mera ihop live för att bli mera sammanflätade. Längtar till nästa framträdande.

Elinor Ernqvist Östlihn



Hänger på ryggen

I den här stan kommer medeltiden åter
Från Riddarholmen hörs hur de gråter
Kö längs klostermuren för en bit bröd
så var 1200 talets understöd
gråbrödraklostrets skål och fat
barfotamunkar bjöd på rum och mat
Från staden och staten ingenting
Utan frivilliga ingenting
Det hänger på ryggen igen
Det hänger på ryggen igen
Allt jag har är på ryggen
0000000 på ryggen

Fredrik, Tess, Alexandra och Julen i Dom Fläckfria vid spelningen på Dynamo.

Foto: Maria Nilsson

Dom Fläckfria spelade på *Dynamo*, ett café med hemtrevlig, mysig och väldigt speciell inredning och atmosfär. Jag har sett bandet uppträda flera gånger, första gången var ungefär ett år sedan. Gillade dom direkt. Bandet har en sorts punk-progg stil. Från början spelade de dels covers, dels egenskrivet material, både text och musik.

Nu spelade bandet bara egna låtar och vilka låtar! Häftiga, sanna, viktiga texter. Framför allt handlar de om hemlöshet och allt relaterat, men har även politiska budskap. Bandet har utvecklats och blir bara bättre och bättre. Dels har de en underbar spelglädje, och vilket drag! Alla sångerna, fast de är allvarliga, är så medryckande så man sjunger med i refrängerna nästan direkt.

Jag rekommenderar alla att gå och se detta häftiga band.

Eva Edqvist

Dom Fläckfria spelar nästa gång

den 23 augusti på [Bluesbaren i Stockholm](#)

Utdrag ur en av Dom Fläckfrias egna låtar, sista versen

Hänger på ryggen

1700-talets sätt att bemöta
Drar du in en hemlös till byn får du böta
Ja, också detta går igen
Socialjouren bjuder enkel biljett hem

Bodde du inte du en månad hos faster i Gnesta
Därmed ska du vara skriven i Gnesta
Ja skriv dig var fan du vill men aldrig hos oss
Tillhörighetsutredningar, sånt gillar vår boss

Det hänger på ryggen igen
Det hänger på ryggen igen

Allt jag har är på ryggen
0000000 på ryggen